

УДК 821.111(73)
П20

Серія «Художня література»

This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights
through ANA Baltic, Ltd

Перекладено за виданням:
Patterson J. *The Twelve Topsy-Turvy, Very Messy Days
of Christmas* / James Patterson, Tad Safran. — New York :
Hachette Book Group, 2022. — 288 p.

Переклад з англійської *Людмили Людвиченко*

Дизайнер обкладинки *Світлана Кривошея*

Паттерсон Дж.

П20 Дванадцять шалених днів Різдва / Джеймс Паттерсон, Тед Сафран ; пер. з англ. Л. Людвиченко. — Х. : Віват, 2024. — 256 с. — (Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).
ISBN 978-617-17-0330-8 (укр.)
ISBN 978-0-316-40590-4 (англ.)

Ні чобітка для подарунків, ні самих подарунків, ні гірлянди, ні ялинки — не вже скасували Різдво? Надворі середина грудня, і вже п'ятий рік поспіль у домі родини Салліванів у Гарлемі немає жодної ознаки наближення новорічних свят. Але цього року хтось таємничий надсилає подарунки вдівцю Генрі Саллівану та його двом дітям, Віллу та Еллі. Спочатку з-поміж гілок груші висовує голову маленьке дзьобисте та пір'ясте створіння. Не встигли вони оговтатися, як будинок Салліванів швидко наповнився галасливими тваринами та гостями, які вимагали їхньої уваги. Наступні дванадцять днів перевертають життя сім'ї Салліванів із ніг на голову так, як годі було й уявити. І хоча це Різдво буде безладним, що, як саме такого подарунку вони всі потребують?

УДК 821.111(73)

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)
ISBN 978-617-17-0330-8 (укр.)
ISBN 978-0-316-40590-4 (англ.)

© James Patterson, 2022
© ТОВ «Видавництво “Віват”», ви-
дання українською мовою, 2024

ЗА ДЕНЬ ДО ПЕРШОГО ДНЯ

Розділ 1

Який був ваш найгірший подарунок на Різдво?

Пара шкарпеток?

Пара кусючих шкарпеток жахливого кольору?

Пара кусючих шкарпеток жахливого кольору,
що натирають великі пальці ніг на кожному кроці?

Пара грубих шкарпеток сіро-буро-малинового
кольору, які натирають великі пальці ніг, однак ти
змушений їх носити, бо це подарувала бабуся, а во-
на саме їде до вас у гості?

Це досить невесело. Але для Вілла та Еллі Салліванів найгіршим із того, що вони мали на Різдво, було те, що померла їхня мати. Щиро прошу вибачити за таке нагромадження темряви й суму ще до того, як закінчилася перша сторінка. Вибачте, якщо від того, що ви шокувалися, ваше печиво впало вам у чашку з молоком. Але проста життєва правда полягає в тому, що люди помирають щодня. Якщо говорити мовою цифр і статистики, *хтось*,

на превеликий жаль, має померти на Різдво. Так сталося, що це виявилася матір Вілла та Елли.

Тож коли настало Різдво — як буває завжди щороку — і всі будинки на дуже-дуже скромній вулиці Гарлему¹ розцяцьковані різдвяними вогниками та різними прикрасами, один великий вікторіанський будинок, з ознаками початку руйнування, з облупленою фарбою, так і лишився неприкрашеним. Це будинок, де живуть Вілл та Елла Саллівани зі своїм батьком Генрі. Він, мов острівець непроглядної темряви, яка, здається, заперечує саме існування Різдва, укріплений сезонним мороком від будь-яких веселощів, що можуть зазіхнути на нього і спробувати порушити його кордони. Адже о цій порі року в домі Салліванів панчохи тепер завжди не набиті, блискітки не розвішані, подарунки не куплені, різдвяна омела не почеплена, каштани не на смажені, колядки не зіграні, печиво не спечене, а ялинка — невидима.

П'ять років тому Вілл та Елла не лише втратили матір, вони також втратили і Різдво. (Якщо бути точними, матір вони не те щоб утратили. Вони точно знають, де вона. У дбайливо оздобленій могилі на цвинтарі. Принаймні *краще* б їй бути там, бо якщо вона не там, тоді вона зомбі або що, і в такому разі бідолашні діти, які, безумовно, вже досить настраждалися, ризикували б зазнати зовсім іншого виду емоційної травми.)

Сам будинок ні в чому не винен. Його збудовано в іншому столітті — ще до телебачення та інтернету, якщо ви можете собі уявити такі ледь не середньовічні часи — і було в ньому достатньо кімнат і простору, щоб поглинати метушню, шуми та запахи, що завжди супроводжують трудящу та енергійну сім'ю, яка мала розважатися без допомоги інстаграму чи «Нетфлікс».

Саме розлогі пропорції та оригінальні риси будинку привабили Генрі та Кеті Салліванів. Їх точно привабила не колонія впертих мишей, які здавна оселилися тут. І не облуплені шпалери. І не труби, які брязкали й тріщали, коли відкривалися крани. І коли закривалися. І, звісно ж, не кухня, повна найсучасніших, просто космічних та технічно досконалих приладів, які тільки можна було придбати... за часів президентства Двайта Д. Айзенгавера.

Та попри всі ці недоліки, які відлякували всіх попередніх розсудливих потенційних покупців, Генрі й Кеті Саллівани знали, що це саме той, одиноднісінький на світі такий, будинок, щойно вони ввійшли до нього з маленькими Віллом та Еллою, які відразу ж почали всюди повзати. Завдання, що стояло перед сім'єю, було складне, та в них було ціле життя попереду, щоб відремонтувати цей будинок.

На жаль, «життям» у цьому разі виявилися короткі чотири роки. Не знаючи, що в них так мало часу, Генрі з Кеті неспішно робили те, що могли собі дозволити, щоб перетворити старий будинок на затишний дім. Сучасна сантехніка та нова

¹ Район у Нью-Йорку. — Тут і далі прим. пер.

побутова техніка за помірними цінами стали гарним початком цієї справи. А нова фарба, килими, штори та зручні меблі значно звеселили інтер'єр.

Та ключовими інгредієнтами були любов і сміх. Можливо, ви цього не знаєте, але загальновизнано, що жодна кімната не буде повністю завершена, поки не прикраситься дитячим сміхом. А цього якраз-таки не бракувало в родині Салліванів.

Генрі відповідав за більшу частину роботи над інтер'єром будинку, Кеті проводила свій час на вулиці. Не тому, що вона забула ключа або не була привчена до дому. А тому, що за будинком був надзвичайно великий внутрішній сад, обнесений стіною.

У ньому було досить місця для квітників, овочевих грядок, доріжок, дерев і фонтану. Щоб діти могли грати в різні ігри — у квача чи навіть у хованки — довго, аж доки геть не потомляться. Саме тут проводила свої дні та сюди докладала рук і сил мати Вілла та Елли, по лікті та щиколотки в землі, перетворюючи клаптик землі, порослий чагарником, на райський сад.

Унікальна, ледь не джазова енергія та ритм оточували чотирьох Салліванів, коли вони були разом, а так було майже постійно. Та після смерті їхньої матері ця енергія й ритм одразу ж припинили струмувати, бо ансамбль протягом тижнів і місяців просто-таки розпадався на частини. Віллові та Еллі тепер здавалися дуже давніми ті щасливі дні, кожне з них зберігало дедалі менше туманних спогадів про ті сповнені веселощів роки. І Вілл, і Елла, які

колись були нерозмийвода, віддалилися одне від одного. Вілл став голоснішим, а Елла — тихішою.

Тепер, навіть коли вони формально були разом, по суті, вони були нарізно. Обіди були тихі, їжа — ледь тепла, а розмовами більше не насолоджувалися, як це було в минулому, а ледве підтримували їх.

Ресторани, кінотеатри, магазини одягу, цукерні та парки — на додаток до Різдва — стали розкішшю для інших, а не для Салліванів. Як і обійми, порозуміння, завзяття й проста людська зацікавленість думками, мріями та проблемами одне одного.

Не в змозі опиратися власним емоціям, Генрі трагічним чином не міг зрозуміти емоцій своїх дітей. Не те, щоб він відчував, що колись настане час спробувати порозумітися. Він був на межі своїх можливостей, тож просто докладав зусиль, щоб нагодувати-напоїти їх, зодягнути, щоб вони були здорові й гарно навчалися, завжди були забезпечені і загалом ввічливі.

До саду можна було потрапити двома шляхами. Задні двері надавали доступ з кухні, а хвіртка давала змогу зайти з провулку, що простягався вздовж будинку. Невдовзі після смерті дружини Генрі наклав важкий незрушний засув на перші двері та зловісний висний замок — на другі. Генрі тепер не звертав уваги на сад, як і на багато інших боків свого життя, якими він колись насолоджувався. Він був у надто великій зажурі, щоб обробляти його самотужки, і надто унікав інших, щоб дозволити це робити ще комусь. Лишившись без